

За ползѣтъ на трудѣтъ въ младостъ.

Всичкы ный ся раждамы за трудове, и уважавамы повече тогозь който повече отъ другытъ ся труди. Но трудѣтъ никога неможе да бѣде освѣнь на млади гѣдины; тогазь сърдцето ни е спокойно, силытъ прѣсны, духытъ бодъръ, умытъ незагрыженъ съ никаквы житейскы нужды: труди ся само, еще благодари Бога и наставницытъ, щоти притѣкмяватъ прѣкрасны срдѣства за образование. Ще дойде врѣме за почивкж — трудоветѣ ще ся забравятъ, и самъ ты ще ся порадвашь, че си прѣкаралъ младинытъ си въ работяніе. Така ся радва разнегрянный селачанинъ, кога напълни житницытъ си съ хранж, на койкто сеидбата и беридбата толкозь трудове му сж стоили.

Младостытъ отдавна ѣ наричатъ пролѣтъ на живота, а нашѣтъ душы поле не обработено; каквото посѣнешъ пролѣтъ, това щешъ есенъ да пожнешъ; каквото придобыешъ на младостъ, съ това щешъ да ся ползовашъ въ зрѣлый възраст. Кой не е виждалъ таквызи хора, които сж прѣкаралы младостытъ си безъ да сж ся трудили тогазь, когато имъ спомагали всичкытъ срдѣства кымъ благородны и полезны трудове? Жално е да ты гледашь, когато ся явяватъ тѣ въ свѣтътъ да встъпятъ на работж. Ограниченность въ умытъ и лишеніе и отъ най-маловажнытъ свѣдѣнія, присрамватъ ты на всякой раскрачъ и това имъ изгубено врѣме неможе да ся замѣни нито съ богатство, нито съ знатнж породж. Сега тѣ бы искали да почнжтъ образованіето си, желали бы неуморно да ся трудятъ, но вече късно; главата застарѣла наедно съ лошытъ привыкж кымъ праздно сѣденіе и разсѣянность.

Какъ може да бѣде нѣкой честитъ.

Мамо, казала малката Мара — азъ ся научихъ да бѣдъ честита; *много честита.*

— А че какъ? чедо мое, рекла майка ѣ.

— Ако ся старайъ всякога да правйъ колкото можж честиты о нѣзи който сж около мене, и да забравямъ себе си, — отговорило доброто момиче.